

kažejo, kako izvrstni uspehi se dosežajo s to šolo. Velikanska stenska preproga predstavlja „kraljico jabolk“, kakor pripovedujejo o njej pravljice naroda angleškega.

Veliko pozornost obrača nase tudi natančna kopija sv. pisma, katero je nekdanj imela kraljica Elizabeta, katero ima sedaj kraljica Viktorija, vzbuja zlasti pozornost s fino izvedeno zlato veeznino na rudečem baržunu, katerega barva napravlja poseben efekt baš zaradi lahke vezenine z zeleno svilo.

Zraven blazinica z italijanskim nategnenim šivom, razveseljuje gledalca. Nakitni koston iz 16. stoletja na rumenkastem baržunu z izbočenimi podobami spada gotovo mej najlepše okrašave, ki si jih le misliti moremo. Torbice, pokrovi, okviri in druge take stvari francoskega, italijanskega in samostanskega dela sestavljajo slikovito celoto, ki napravlja na gledalca najboljši vtis. Več preprog in pregrinjal po sestavi barv spominja na turške vzorce. Posebno lepe blazinice za sofo tudi ne izgreši noben obiskovalec tega oddelka. Narejeno je po načrtu princezinje Lujize Marchioness of Lorne. Na tej blazini je bogata vezenina iz modre svile na beli podlagi.

Kot neko posebnost je pač tudi omeniti vezena italijanske pokrajine z nekolikimi otroki. To je delala odgojiteljica kraljice angleške Viktorije lady Charlotte Florentia Elive.

Nekatere razstavljenе stvari pa tudi vzbujajo zanimivost bolj zaradi izdelovalcev, nego pa zaradi posebne umetnosti. Tako bi pač ne nikdo baš posebne se ne zanimal za dela, v lični omarici, ko bi napis ne povedal, da so notri dela, katere so delale roke angleške kraljice same in njene princezinje Helene. V tem kostnu sta mej drugim dva prtiča, katera je svojeručno tkala angleška kraljica in pa tudi slamnik, ki je njeno delo. Poleg te omarice so pa razstavljenе stvari, katere so izdelale princezinja Waleška in njeni dve hčeri.

Tudi veliki zastori v zlatih okvirjih zaslužijo vso pozornost. Posebno ker je jeden posnet po zastoru, ki je bil v Tulerijah, pa je leta 1871. zgorel. Za ta posnetek pa imamo zahvaliti grofinjo Tankerville. Umetniško spretnost te gospe kaže veterjača v rezbariji od slonove kosti in lepo izrezljan bufet od orehovega lesa. Iz povedanega je razvidno, kako se v Angliji za umetno žensko delo zanimajo visoke dame, ki hočejo nenavadno spretnost in dober okus. (Dalje sledi.)

Obrtnijske raznoterosti.

Lak za svetle železne stvari. Najboljši lak za svetle železne stvari je lokomotivni lak. Temu laku ne škoduje mraz niti vročina. Namaže se kar čez barve, ne da bi kaj premenil barve. Ta lak je samo precej drag. Kilogram tega laka velja kacij 5 gld. Cenejši je pa kopalni lak, ki se dobi po vseh prodajalnicah kilo po 1 gld. 80 kr. Priporoča se rabiti boljši kopalni lak. Kopalni lak barve ne premeni, ali da jej nekoliko globokeji ton. Dobri firneži tudi barve in tona ne spremenijo, ali niso za rabo pri tacihih stvareh, ker ostanejo mehki.

Nezgorljive škodljive. Posrečilo se je v novejšem času škodljive narediti nezgorljive. Takim škodljivam pa tudi ne

škodujejo vremenske premembe. Škodljive se namakajo 20 ur v precej močni raztopljeni vodnega stekla. Potem se posuše in ko se suhe denejo za šest ur v raztopljeno klorovega kalcija, klorove magnezije in klorovega amonijuma. Potem se pa zopet posuši. Strehe narejene iz tako pripravljenih škodljiv se ne prime ogenj.

Trtna uš in trtoreja.

(Dalje.)

V daljnih poglavjih gospod pisatelj jako lahko umljivo razlaga, kakšna je trtna uš in kako se razširja. Ta pouk je velike važnosti, ker se je dosedaj baš vsled nevednosti več razširjala trtna uš. Da smo jo poprej bolje poznali, bi jo najbrž ne bili prinesli iz Amerike, gotovo bi se pa ne bila razširila skoro po vseh vinorodnih krajih v Evropi in tudi v Afriki. Največ se je trtna uš razširila s tem, da smo dobivali trte iz okuženih krajev.

Pisatelj nam pa tudi pove, da se trtna uš razširja tudi sama brez pripomoči človekove. Nekoliko krilate vrste uši letajo od trte do trte in ležejo jajca, nekoliko se pa uši razširjajo po koreninah. Če so trtne uši pri korenini kake trte, gredo za živežem na korenine drugih trt, ker se korenine močno križajo v zemljo. Zato se pa uš pri nas hitreje razširja nego v Italiji, kajti pri nas imamo trte gosto nasajene, v Italiji pa redkeje.

Trtna uš se širi v vinogradu od nekega središča, kjer se je najprej zaplodila. Okrog tega središča trte najbolj pešajo, potem pa so čimdalje boljše. Kjer se v vinogradu opazi, da trte iz kakega središča v kolobarji pešajo, je to gotovo znamenje, da je vinograd okužen, ni treba niti uši iskati pri koreninah.

Nadalje pisatelj govori o raznih sredstvih, ki se uporabljajo proti trtni uši. Omenja ostrih postav, ki pa večkrat le trgovino s trtami ovirajo, potem iztrebljanja trt, ki pa tudi ni imelo povsem zaželenih uspehov, temveč se ž njim napravi le vinorejcem veliko škodo. Poraba ogljenčevega žvepla se zdi pisatelju predraga, ker se mora leto za letom rabiti, kajti vseh ušij ne prežene. Poplavljenje z vodo v naših krajih ni nikjer izvedljivo. V peščeni zemlji, tudi trtna uš nima take močij, ali tacihih vinogradov ni pri nas. So le ob velicih rekah, ki puščajo sipino.

Pisatelj prihaja do sklepa, da se vinoreji drugače ne bode dalo pomagati, nego z ameriškimi trtami. Tako pisatelj prihaja k drugemu delu, v katerem govori o ameriških trtah. Natančno jih popisuje. Najprej popisuje one trte, katere neposredno rode. Za naše kraje se pisatelju zdi posebno primerna Jaquez, Herbemont in Huntington. Prvi omenjeni trti zahtevati gorkejšo lego, ker sta precej občutljivi proti mrazu. Prvo in tretjo pa tudi strupena rosa hudo napada, vendar dajeta na ugodni zemlji obilo dobrega vina. Jork-Madeiro pa že zaradi tega ni priporočati, ker je nekoliko občutljiva za trtno uš, če tudi ne tako hudo, kakor naše domače. Sploh pa pisatelj misli,